

РЕШЕНИЕ

№ 5621

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8804** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ч. М. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Т., срещу Решение № 1862/19.08.2020 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден в нарушение на материалния и процесуалния закон. Искане се от съда да отмени оспореното решение и да върне преписката за ново произнасяне от административния орган.

В хода на съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Г. З., който развива подробни аргументи за незаконосъобразност на обжалваното решение, като моли за неговата отмяна. Претендира разности.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрк. С. Р., изразява становище за неоснователност на жалбата. Сочил, че не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Възразява срещу претендираните разности.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № РД09-В-303/02.06.2020 г. на отдел „ПМЗ - кв. В.", РПЦ-С., Ч. М. е поискал предоставяне на международна закрила в Република България. Личните данни на чужденеца са били установени въз основа на национален паспорт. В съответствие с чл. 63а, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците е определена дата за провеждане на интервю с кандидата за предоставяне на статут на бежанец, като същият е бил уведомен за датите на провеждане на интервютата, видно от представените като доказателство по спора покани. С кандидата за закрила били проведени две интервюта, отразени в протоколи с рег. № УП 2915/16.06.2020 г. и с рег. № УП 2915/30.06.2020 г. По време на проведените с него интервюта туркменският гражданин разказва, че до 2010 г. живеел в [населено място], ул. Г., блок 33, ап. 24 заедно със своите родители и брат си, които продължавали да живеят и сега на същия адрес.

Съгласно чл. 63а, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците са проведени интервюта, за което са съставени протоколи, подписани от жалбоподателя, преводач и интервюиращия орган. В проведените интервюта чужденецът посочва, че заявява, че не е напуснал Т. по принуда, а е заминал от страната си, защото искал да получи по-добро образование и да живее свободно в Европа.

След анализ на събраните в хода на административното производство доказателства и информацията, съдържаща се в проведените интервюта, административният орган е приел, че не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците и е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

С обжалваното решение, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 от Закона за убежището и бежанците и на основание чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена молбата на Ч. М. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като интервюиращият орган е приел, че не са налице предпоставките по чл. 8 и по чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Изложените от жалбоподателя твърдения в хода на административното производство не обосновават наличието на

риск за неговия живот или свобода в държавата по произход, а посочените причини за напускането на Ч. М. са от икономически характер и са извън приложното поле на ЗУБ. Нито общата обстановка съгласно горесцитираните справки дават основание да се приеме, че са налице основателни опасения от преследване, нито самият жалбоподател е заявил да има сериозни опасения от преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Той не твърди спрямо него да са били предприемани реални действия по преследване, както и изрично е заявил, че не е политически ангажиран, не е бил арестуван или осъждан. Не се установяват други дискриминационни или неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, както и спрямо него никога не е упражнявано физическо насилие, както и никога не е бил обект на репресии. Чужденецът не споменава нито една основателна причина, поради която не би могъл да се завърне в Т.. Не е бил принуден да напусне Т., а е заминал по собствено желание, като в периода от 2010 г. до 2012 г. легално е пребивавал у нас със съответното разрешение. Поради това правилно и обосновано ответникът е приел, че изложените причини не са правнозначими за търсената защита и не са предпоставка за предоставяне на статут на бежанец по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Посочените от заявителя обстоятелства, обуславящи желанието му да получи статут не са сред основанията обосноваващи необходимост от предоставяне на хуманитарен статут. На първо място, обосновано административният орган е приел, че срещу молителя не са предприети действия нито от официалните власти, нито от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Изложената бежанска история не води до извод, че жалбоподателят е бил принуден да отпътува от Т., поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Няма данни и търсещият закрила да е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, произтичащо от държавата или от някоя групировка. Правилни са и изводите на заместник - председателя на ДАБ по отношение на ситуацията в държавата по произход. Видно от всички приложени по делото справки, Т. не се намира в състояние на вътрешен или международен конфликт до степен за чужденеца да е налице заплаха поради самия факт на пребиваване там. Оспорващият не е заявил каквито и да е данни за лично засягане или застрашаване във връзка с военни или международни конфликти. Същевременно, в представените по делото справки за ситуацията в Т. на дирекция "Международна дейност и европейски бежански фонд" на ДАБ не се съдържат данни, въз основа на които да се направи извод, че насилието е достигнало изключителна степен, което да налага предоставяне на статут на чужденеца независимо от липсата на доказателства за лично засягане. Представените от жалбоподателя доказателства също не водят до извод за наличие на пряка заплаха спрямо него в случай, че се върне в държавата си по произход. Споделят се от съда мотивите на решаващия орган за установени противоречия в изложената бежанска история, подробно описани по-горе в решение, които не следва да се повтарят. Същевременно жалбоподателят е заявил, че е живял в Т., без към него

да са отправяни, каквито и да било заплахи. Същият не посочва, че е бил обект на преследване от туркменските власти заради това, че той счита себе си за настроен срещу управляващия режим и за непослушен.

Съвкупният анализ на изложените факти и представените нови доказателства не обосновават извод за наличие на пряка заплаха за чужденеца, поради което не са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила.

Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл. 3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл. 3 ЕКПЧ, но това касае само най-екстремните случаи на общо насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Актуалната обща ситуация на насилието в Т. не се характеризира с подобна изключителност; нивото му не е така сериозно, че да причини само по себе си нарушение на чл. 3 ЕКПЧ при депортиране на жалбоподателя в страната. Същевременно няма причини, още по-малко сериозни, да се смята, че поради отличителни негови черти, жалбоподателят ще съставлява интерес за която и да е страните в конфликта, което елиминира възможността чрез кумуляция на индивидуални и общи рискови фактори за него да се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл. 3 ЕКПЧ да се задейства като забрана за връщане - елемент от международна закрила.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК, на адвокат Г. З., предоставила правната помощ и съдействие на жалбоподателя в настоящото производство, не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 21 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ч. М., гражданин на Т. срещу Решение № 1862/19.08.2020 г. на заместник - председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ:

